

- Hovedinnlegg: Maks 3.500 tegn
- Innlegg og replikk: Maks 1.800 tegn
- Kort sagt: 600-1.000 tegn
- NB: Alle mål inkluderer mellomrom.
- Vi foretrekker ditt innlegg på e-post.
- Innlegg må signeres med fullt navn. Oppgi adresse og telefon.
- Legg gjerne ved bilde av deg selv
- Konvolutter som postlegges, må merkes med «debatt».

- Redaksjonen forbeholder seg rett til å forkorte.
- Innsendte manus blir ikke returnert.
- Vårt Land betinger seg retten til å arkivere og utgi alt stoff i avisen i elektronisk form i Vårt Lands eget arkiv eller andre databaser Vårt Land har avtale med. Stoffet kan også gjøres tilgjengelig på Vårt Lands internettsider.

«Bispevalet i nord vekker debatt. På verdidebatt.no er det flere innlegg som kritiserer Kyrkerådet. Bli med i diskusjonen»

Johannes Morken, debattredaktør

ken

SI DIN MENING

• verdidebatt.no/taugerud

Hvordan skal kirken forholde seg til de døde? Diskuter i vårt nettforum.

eller å være «hjemme hos Herren» (2 Kor 5.8).

I den kristne tro er livet etter dette ikke en fortsettelse av livet her i tiden. Døden og kroppens ødeleggelse innebærer en ny start. Fremtiden er åpen og ukjent for oss. Den vil romme helt nye muligheter som er skjult i Guds skapende kraft og fantasi.

Derfor kan kirken ikke tilby bevis og forklaringer på det som er bakenfor døden. Den kan allikevel gå inn i en samtale med folks spørsmål ut fra Det nye testamentets symbolspråk.

Levende og døde. Bibelen tegner ikke en absolutt grense mel-

lom denne verden og Guds dimensjon, snarere en tynn hinne som rett som det er gjennomtrenges fra Guds side.

Men mennesket oppfordres til ikke å krysse grensen fra sin side, slik som i spiritismen. Hvorfor ikke? Fordi de døde ikke trenger noe fra oss. Gjennom døden er de objektivt overlatt til Gud. Vi kan øve oss på å gjøre dette til vår subjektive overgivelse ved å be Fader vår. Gjennom bønne «la viljen din skje, på jorden som i *himmelen*» kan vi legge de døde i Guds hender og be om at de må bli stadig mer lydige mot Guds vilje.

I trosbekjennelsens ledd «for ned til dødsriket» uttrykker vi troen på at *alle døde er innenfor Jesu berreveld*. Fordi de døde gjennom Jesus står i et forhold til Gud, så er de gjennom Jesus også forbundet med oss i troen.

Døden betyr altså ikke en oppløsning av alle relasjoner, men opprettelsen av en ny relasjon. Gjennom trosbekjennelsen kan vi også øve oss i å tro at bare gjennom han som «for ned til dødsriket» får relasjonen mellom de døde og de etterlatte en kvalitet som omdanner lidelsen og garanterer bestandighet.

Større rom. Trosbekjennelsen viser hvor sterkt vårt håp er, og hvor uutslettelig fellesskap vi har med de døde gjennom Kristus.

Å forholde seg til de døde som om de ikke finnes, er ikke en kristen, men en sekulær tanke. Derfor bør kirkens sorghjelpere oppmuntre håpet om et gjen-syn med våre kjære i et liv etter dette, og åpne et større rom for tanken om at vi har de døde med oss. De fortsetter å stå oss nær i våre minner, i våre handlinger, i våre tanker og ord, men også i vår relasjon til Jesus og i vår gudstjenestefeiring.

Samtidig kan vi klargjøre at vi ikke trenger de døde som formidlere til Gud, og at de døde ikke kan ta englenes plass som Guds sendebud til oss.

Frykten for samfunnsutviklingen

Olav Weyergang-Nielsen
● Organisasjonssekretær.
Foreningen Retten til en verdig død

AKTIV DØDSHJELP

Morten Horn frykter «skråplanseffekten» (Vårt Land 25. september) dersom dødshjelp blir tillatt i Norge. Han viser til det som skjer i Belgia.

Jeg har vært litt usikker på hva motstanderne av dødshjelp legger i begrepet «skråplanseffekten», men når det nå vises til det som skjer i Belgia så er vi på lang vei ut over bare debatten, om dødshjelp, da snakker vi om samfunnsutvikling på mange plan.

Abort og rus. Det som skjer i Belgia er en del av den styrte og kontrollerbare samfunnsutviklingen som belgierne synes er riktig. Først ble dødshjelpslovgivningen vedtatt av parlamentet. Senere er for eksempel fjerningen av nedre aldersgrense vedtatt som lovendring

Lege Morten Horn reagerer på at en livstidsfange i Belgia har fått medhold i at han skal få dø ved hjelp av eutanasi. Vårt Land 25.09.14

i parlamentet. Den siste saken som det nå er tale om, er domstolbehandlet.

Hvis vi som samfunn skulle la være å vedta lover og regler i frykt for at det kan utvikle seg i en retning vi nå ikke kan se rekkeviddene av, ja da vil mye av det vi ser i dagens samfunn, og som vi faktisk synes er riktig, ikke blitt tillatt.

Dette gjelder på de fleste samfunnsområder, men for å nevne to områder som kanskje kan ligne litt på dødshjelpsområdet: politikk, holdninger og lovgiv-

ning innen områder som rusmidler og abort. Selv om forskjellige lovforslag i starten er blitt bekjempet av frykt for det Morten Horn betegner som «skråplanseffekten», har utviklingen i de fleste tilfelle gått sin gang mot et resultat som de fleste synes er riktig, fordi politikere, sentrale myndigheter og domstoler har førte saksområdet dit på en kontrollert måte. Det er det som har skjedd i Belgia. Så kan man være enig eller uenig i resultatene, men samfunnsutviklingen går sin gang og kan vanskelig bekjempes.

Ikke tilbud. Morten Horn spør, med referanse til Belgia, om livstidsfanger bør få tilbud om å ta sitt eget liv med legens hjelp. Så langt jeg har sett, har Frank van der Bleeken ikke fått tilbud om å ta sitt eget liv, men han har selv bedt om det. I en sak som dette er det en enorm innholdsmessig forskjell i å få tilbud om dødshjelp og til selv å be om det.

Statoil – fiende i klimakampen

Sigbjørn Grønås
● Besteforeldrenes klimaaksjon

Stor takk til Vårt Land for artikkel 23. september om erkebiskop Desmond Tutus oppfordring til oljeboikott. I en kronikk i *Guardian* for noen uker tilbake oppfordret Tutu også til å boikotte oljeland som tjener penger på å bidra til klimaendringene. Slike land er mer interessert i å fortsette business-as-usual enn å bidra til å stabilisere klimaendringene. Vårt Land prøvde uten hell å

få Statoil til å kommentere en kronikk Tutu nylig skrev i *Observer*. Jannik Lindbæk i Statoil fikk i stedet utfolde propaganda om Statoils aktive klimaengasjement.

Skal vi vurdere Statoils klimaengasjement, må vi studere selskapets rapport *Energy Perspectives* fra juni fjor. Her analyserer selskapet sine langsiktige markedsutsikter. Deres mål er å tjene mest mulig penger for sine eiere. Det sies ikke noe om klima i rapporten, men den finner en sannsynlig utvikling i verden der det er

stort behov for deres produkter.

Det er lett å slutte at den utvikling Statoil ser for seg og vil arbeide etter, ikke samsvarer med en utvikling som stabiliserer klimaendringene etter togradersmålet. Slik er Statoil en fiende i klimakampen. Deres engasjement i skitten oljesand i Canada bekrefter innstillingen.

Deler av Statoils virksomhet er umoralsk, det er også umoralsk av Norge, som eier mesteparten av selskapet, å godkjenne virksomheten.

Himmelen på ekte

Tom Fjermedal
● Bjerkreim

Etter å sjølv ha sett filmen *Heaven is for real* som gjorde eit djupt inntrykk og var svært troverdig, er eg skuffa over det Vårt Land skreiv med den negative lada overskrifta: «Himmelsk lapskaus». Kvifor setje to strek under svaret? var ankepunktet. Eg opplevde ikkje at filmen gjorde akkurat det.

Dette er jo basert på det familien opplevde i samband med den vesle guten sin sjukdom. Eg kan ikkje sjå at innhaldet er strid med det bilete Bibelen formidlar. Her var òg rom for tvil og frustrasjon.

Eg stiller meg òg undrande til at ei kristen avis som Vårt Land fleire gonger har omtala denne filmen i same andedrag som Soul Spring sitt seminar med Lisa Williams; ho som påstår å formidla

kontakt med døde. Det er heilt uholdbart å samanlikna desse. Det ho driv med er ikkje i samsvar med det Bibelen forkynner, og er noko heilt anna enn vitnemålet om ei personleg himmelsk røynsle.

FØLG VERDIDEBATT!

• @verdidebatt
Nytt fra debattforumet